

*Het stond een keer ergens in ons sportieve programmaboekje
`Een keer meedoen aan het grootste langlaufevenement in Europa
`De Vasaloppet`
een tocht door Zweden van Sàlen naar Mora van 90 km.
Het moest er in 2008 maar een keer van komen, dus inschrijven en vlucht
boeken. We zouden wel zien.*

Zaterdag 23 februari 2008

Omstreeks 09.00 uur was René bij me en vertrokken we naar Weeze. Hier inchecken en na 2 uur vliegen waren we in Stockholm.

Even de bagage van de band halen en op weg naar Leksand, waar we onze overnachtingen hadden geboekt.

Maar we zagen alles behalve onze bagage. `We have got a major problem`, zei een medewerker van het vliegveld. De bagage was blijven staan op het vliegveld. Dus dan krijg je dat hele gedoe, René had het wel vaker meegemaakt dus die kende het klappen van de zweep.

Uiteindelijk toch besloten om zonder bagage naar Leksand te rijden, huurauto gehaald en met een Toyota Aygo naar Leksand. Zouden onze ski's er wel inpassen, het is maar zo'n doosje.

Het begin van ons weekje Zweden begon in ieder geval niet volgens planning.

Zondag 24 februari 2008

Na het ontbijt zouden we naar Sàlen rijden om daar de startbescheiden op te halen. We zijn via een toeristische route gereden en onderweg zagen we overal grote ijsvlaktes, heel veel ijs maar absoluut geen schaatsers.

Oneindig veel ijs.

Aangekomen in Sàlen zie je meteen de startlocatie. Daar staan straks 15.000 deelnemers te wachten op het verlossende startschot. Dat zal een hele happening worden.

In de tent de papieren opgehaald, maar of wij wel op tijd de ski's en onze kleding zouden hebben was maar de vraag. We wisten in ieder geval dat de bagage de avond omstreeks 21.0 uur op het vliegveld aanwezig zou zijn. Hadden ook maar besloten dat we maar weer zo'n 800 km moesten rijden om zelf de bagage op te halen, was blij dat Rene wilde rijden, anders hadden we waarschijnlijk tot woensdag moeten wachten, voordat onze spullen bij het hotel aanwezig zouden zijn.

Omstreeks 19.00 uur in Skavska Airport. Hier weer wachten, enkele andere mensen waren ook aan het wachten op de bagage.

Uiteindelijk om 21.45 konden we alles in ontvangst nemen en maar weer terug zo'n ruim 300 km naar Leksand. Ergens onderweg stond nog een auto in de fik. Wat eten maar een echt lekker gevoel was niet aanwezig, heel veel verloren tijd. We kwamen om 01.30 aan in hotel, nog even een biertje gedronken en naar bed.

Maandag 25 februari 2008

Na het ontbijt naar Mora gereden.

In de tent ons verhaal uitgelegd en hun verwezen ons naar het secretariaat aan de overzijde van de weg. Mensen zijn erg vriendelijk.

Over een speciaal gebouwde brug naar het secretariaat, hier het verhaal aan een dame uitgelegd die me meenam naar functionaris.

Zij bood ons aan om de Halfvasa te doen, hieraan waren geen kosten verbonden. Ze heeft ons prima geholpen, zorgde voor reistijden bus, en had echt de tijd voor ons.

Ons plan was om in Oxberg het parcours van de Vasaloppet op te pakken en nadat we onze ski's hadden laten prepareren bij een Intersportzaak, naar de bushalte. Hier een tijd gesproken met een Zweed die zondag aan de Öppetpar had meegedaan. Hij had met langlaufen geen ervaring, maar had het geheel met veel plezier gelopen. Vertelde over Zweden, over de rode verf ed. Leuke vent, heel open.

Met de bus naar Oxberg, uitstappen en te voet naar controlepunt daar. Hier ook ons verhaal verteld en zij zouden ervoor zorgen dat onze schoenen in Mora zouden komen. De eerste schreden op de latten waren aanstaande.

De klassieke stijl is toch wel heel wat anders dan de skating. Je schiet niet echt op en ik had zelf de indruk dat ik enorm veel energie verloor, uiteraard heeft dat te maken met een gebrekkige techniek. Na zo'n 10 km voelde ik de armen dan ook behoorlijk, vooral de rechterschouder voelde aan als lood. En dat al na 10 km, hoe straks met de 90, vraag je jezelf dan af.

We zijn redelijk bij elkaar gebleven en na wat buitelingen in de sneeuw, of liever gezegd op het ijs, kwam Mora weer in zicht. Toch wel bijzonder zo'n finishstraat, je herkent dan de beelden die je ook op de DVD zag.

Die eerste tocht was een bijzondere ervaring, in ieder geval had ons lichaam weer wat sportiefs gedaan ipv. al dat zitten in de auto.

In Mora hebben we de ski's naar de TOKO wax ruimte gebracht om de ski's te laten prepareren voor de Halfvasa de volgende dag. 500 kronen per ski, da's snel verdiend.

Omstreeks 20.00 uur konden we de ski's ophalen.

We hebben wat gegeten in de Tent, net zoiets als Weissensee. Ze hadden een bekende sporter die wat vertelde, wat over eten, wat reclame en voor de rest snaptten we er niet veel van, toch zijn de woorden in het Zweed wel herkenbaar, zeker als je ze geschreven ziet staan. (Matthias bleek de volgende dag de Halfvasaloppet gewonnen te hebben.)

Na zo'n 2 uur wachten, dat wordt overigens een record `Het wachten` waren de ski's klaar. Het weer zou morgen prima zijn.
Toch snel verdiend door die lui 500 kr. per ski, 100 kronen is ongeveer € 9,50
Ook konden we zak ophalen met onze schoenen die we in Oxberg hadden achtergelaten. Omstreeks 20.00 naar huis.
Als snel in slaap, waren moe, langlaufen is toch voor ons behoorlijk onwennig hoewel het die eerste dag niet echt is tegengevallen.

26 februari 2008

06.00 opstaan. Wat eten, er stond een sober ontbijt in de koelkast.

In auto snel naar Mora, net op tijd omdat de slagbomen dicht gingen.

In bus naar startlocatie en het valt al snel op dat zeer veel vrouwen langlaufen.

09.00 uur start maar eerst een gezamenlijke opwarming, je staat daar met 3000 mannen en vrouwen en dat is toch wel bijzonder om te zien en mee te maken.

Na zo'n 15 minuten kun je vertrekken, met de massa mee, in het begin geen echte sporen en je zwabbert maar wat achter de mensen aan. Een paar afdalingen behoorlijk onderuit gegaan, door mensen die voor mij vallen en je hebt gewoon te weinig techniek om hen goed en snel te kunnen ontwijken. Naar mijn idee had de wax in het begin geen goede grip in die losse sneeuw. Dat was gisteren veel beter.

Na zo'n 20 km werd de temperatuur ineens anders, smeltende sneeuw die tot dan de gehele tijd was gevallen, grote klonters sneeuw onder de ski, je komt absoluut niet meer vooruit en een afdaling is ronduit gevaarlijk, de benen worden spontaan onderuit getrokken. We waren nog lang niet aan de finish, ook René stond aan de kant te kijken, dat wordt lopen zei hij nog. Toch verder, sneeuw wegschrappen en maar weer de afdaling in, proberen om geen sneeuw onder de latten te verzamelen, zo gauw je echter gaat klimmen en je moet in visgraat dan verzamelt zich die sneeuw weer en dan weer een afdaling, gewoon niet te doen, de verkeerde wax-keuze, niet van ons maar van de heren van TOKO, kun je zien hoe nauw het luistert naar temperatuur en weersomstandigheden, dat kan met een paar graden en verse sneeuw helemaal in het honderd lopen. Op zo'n 19 km voor de finish toch besloten om de wax te verwijderen door zo'n tent met service, hier stonden honderden mensen te wachten, iedereen had er last van.

Na anderhalf uur steenkoud en ski's met een nieuwe waxlaag, maar weer verder, echt grip had ik niet meer, maar gelukkig geen klonten sneeuw meer.

Ondertussen hoorde ik de telefoon, maar in een afdaling is dat lastig beantwoorden, later bleek René dat te zijn, hij was door een valpartij voor hem ook gevallen en de stok was doormidden, dus lopen. Dat duurde niet lang want een official haalde hem van het parcours en wees hem de weg naar de bus. Jammer, maar zulke dingen heb je niet in de hand.

Ondertussen voelden bij de armen aan als lood en ik heb nog nooit kramp gehad in de triceps maar dat zat er wel aan te komen, je moest gewoon alles uit de armen halen. Het afzien was begonnen en de km. aanduidingen kwamen tergend langzaam voorbij. 15, 14 enz. enz.

Wat we de hele week al gedaan hebben, veel wachten was nu ook aan de orde, wachten op de verlossende finish.

Finish Omgeving Mora

Eindelijk komen de laatste km's in zicht en begint het aftellen, het euforisch gevoel van de laatste km's was echter ver te zoeken, deed een beetje denken aan de laatste rondjes Weissensee, maar dan 10x meer kapot.

Nog een paar bruggetjes over en de finish straat is eindelijk in zicht, de latten onder je voeten en naar de auto, waar Rene zat al zat te wachten.

Wel even het diploma opgehaald, vond dat ik dat wel verdiend had, ze deden er zelfs een lijst om.

Inclusief de anderhalf uur wachten ruim 6 uur over een afstandje van 45 km.

Als dat zondag zo gaat met de echte dan kan ik in ieder geval het halen van die tocht, op de pet schrijven.

In ieder geval weer wat ervaringen rijker. Langlaufen doe je niet zo maar effe.

Woensdag 27 februari 2008

Gisterenavond rond half 10 naar bed, goed en lang geslapen, wel wat last 's nachts van rechterschouder.

's Morgens wakker met wat stijve schouderpijnen beide kanten.

Rustig ontbeten en nadien wat gelezen tot rond 11.00 uur.

De stad in en lange wandeling langs het meer gemaakt. Alles ademt toch wel rust en vooral geen jachtigheid uit. We voelen de benen en de diverse aanhechtingen wel.

Wandeling doet wel goed.

Na een tijdje aangekomen bij de Ejendalsarena een prachtige ijshockeyhal, net zo groot als Ahoi.

Hier waren ze binnen aanschaaften, op hoe kan het ook anders op ijshockeyschaatsen. Iedereen wel met helm, klein en groot.

In gebouw voor 85 kr. (€ 8,50) warm en koud buffet. Je betaalt eerst een bedrag en dan kun je net zoveel opscheppen als je maar wilt, goed systeem, maar of dat in Holland zou kunnen is onze vraag.

Terug naar gasthuis, hier de stoute "waxschoenen" aangetrokken en de ski's ontdaan van klister en wax.

Binnen eerst de gele was op laten druppen, uitstrijken en laten afkoelen, hierna waxlaag afschrapen, eerst groef, zijkant en dan met plexiglas de rest, uitborstelen en glijgedeelte is klaar (hopen we)

Hierna hebben we gezien weersverwachting laag hardwax aangebracht. ???, uitkurken en het moet goed zijn.

Morgen in Sälen gaan we dat wel uitproberen.

Naar dorp terug en wat inkopen gedaan.

Wat tv gekeken en naar dorp, hier Leksands Winterfestival. Een medewerker vertelde dat het de warmste winter was sinds 250 jaar.

Leksands Winterfestival

Een wandeling langs festival gemaakt, ijshakken met bijlen door jeugd gaat allemaal goed en geen geschreeuw en toestanden.

IJshakken.

Verder door dorp. Overal valt ons de rust op, Zweden zijn waarschijnlijk van nature wat minder temperamentvol en het heeft waarschijnlijk ook te maken met de ruimte die ze hebben, men zit niet op elkaars lip.

Terug naar ijshal, hier waren gasten van 17/18 jaar aan het trainen. Volop discipline, één woord van de trainer en iedereen luistert, van begin tot eind volop getraind, niemand ook maar één onvertogen woord.

Toch wel zo'n 3 kwartier training gevolgd en dat verveelt geen minuut.

Terug naar gastverblijf, biertje en weer vroeg naar bed.

Vrijdagavond gaan we in ieder geval naar een hockeywedstrijd kijken, het schijnt dat ze hier een vrij goed team hebben, enkele keren al Zweeds kampioen geweest.

Morgen startpapieren ophalen voor de Vasaloppet, daarna even wat oefenen op de track daar, schijnt dat er na 5 km al een flinke klim ligt te wachten aan het begin van de Vasaloppet, daarna gaat het weer wat naar beneden.

We wachten het allemaal maar af, het is een toch allemaal nieuw en een uitdaging die ons waarschijnlijk nog lang zal heugen.

Henry 270208 21.36 uur.

28 februari 2008

Vandaag bij het opstaan een stralende zon. Wat eten en direct door naar Sälen om de startbescheiden op te halen voor de Vasaloppet.

Aan de andere kant van de start zou de zwaarste klim van de Vasaloppet zijn, inderdaad, de beelden die we op TV zagen leken vlak, niets is minder waar een klim van 2 km 15 % Gewoon heel rustig omhoog in de visgraat. Vond zelf dat de ski's niet zoveel grip hadden, René vond het prima.

Hoogste punt Vasaloppet

Na zo'n 2 km klimmen een geweldig parcours, links en rechts hadden ze een loipe getrokken en deze was prima te doen, met hartslag rond de 135/140 zo'n 20 km van het parcours gedaan, het was in één word geweldig, alles behoorlijk vlak en voor mezelf heb ik nu het idee dat ik echt aan het langlaufen ben, kleine verschillen in techniek doen wonderen, meer glijden, stokinzet heel ontspannen, met de bovenkant meer naar het midden gericht en uitstrekken, vooral de ontspanning is zeer belangrijk, ook bij een klimmetje moet je het rustig aan doen, dan bereik je veel meer en worden je armen en benen niet loodzwaar.

Geweldig parcours nog niemand.....

We hebben dan ook op de vetverbranding "gewerkt" deze dag.

Na 20 km de weg terug, was wel wat wind en ook ging het meer omhoog, ook nu passeren ons weer diverse langlaufers waarbij het ogenschijnlijk veel makkelijker gaat als bij ons, maar als we hen op schaatsen zouden zetten is het waarschijnlijk andersom.

Vooraf niet proberen om mee te gaan, dat werkt het beste.

Vandaag het gevoel dat het moet kunnen. Iedere 10 km in zo'n 45 / 50 minuten.

In Sälen de startbescheiden opgehaald, alsmede een paar sokken voor Rene en een heuptasje voor mij, voor oa. de waxspullen.

Vanuit Sälen is het toch altijd nog zo'n 150 km. naar ons Gasthuis ook daarin is onze conditie toegenomen, zitten in de auto. In Mora nog even wat buskaartjes gehaald, Mora Sälen, voor as. zondag.

Douchen in Hotel en daarna zoals gezegd een biertje in een café, waar ze ons probeerden te ontmoedigen vanwege het slechte weer zaterdag, maar dat is zaterdag en niet zondag. We zien wel.

In Leksand een prima restaurant, eten was uitstekend, met water uit San Pelligrino, (Voor de insiders een plaats met vergane glorie uit de klassieker week, Ronde van Lombardije.

Heb van René nog tips gekregen over training.....???

Op dit moment in hotel 21.44 uur.

Morgen misschien even ergens wat schaatsen, er ligt hier en daar wel ijs, ook al is het warmste winter sinds 250 jaar.

Mooie prima dag met weer een sportieve ervaring rijker.

Uiteraard even thuisfront gebeld, het schijnt te gaan stormen, krijgen wij hier zeker zaterdag.

We wachten af..

Henry 280208 21.46 uur

Vrijdag 29 februari 2008

Opstaan, 08.00 uur ontbijt en een lange wandeling gemaakt. Wat boodschappen gedaan. Koffie en wat eten in de ijshockeyhal. Maar niet gaan schaatsen ivm. wat lichtelijke pijntjes.

Terug naar hotel, hier de rest van de middag doorgebracht. Wat lezen, dommelen en een beker thee.

Op dit moment loopt het hotel vol met gasten allemaal fan van de Leksandse IJshockeyclub. 19.00 uur begint de wedstrijd, we gaan dadelijk wat eten en vertrekken dan ook richting hal. Zal wel bijzonder zijn en vannacht zal het wel onrustig worden in het hotel.

Hopen dat we zaterdagavond wel rustig kunnen slapen.

Op de zaterdag na het ontbijt naar Mora gereden. Hier bij de Intersport winkel de kunt afgekeken van het waxen. Iedere handeling noteren, de nummers van de diverse waxpotjes, het moest hardwas worden noteren en boven uiteraard deze kopen.

Terug naar het hotel.

Dan hier de eerste les waxen. Het zou 's nachts 3-5 graden vriezen, er was verse sneeuw gevallen en daarop was het waxen gebaseerd, aldus de heren van Swix.

Geen klister maar hardwax.

Welnu:

- 1 schoonmaken ski's
- 2 Glijgedeelte met basis instrijken, afkrabben, borstelen.
- 3 Glijgedeelte opnieuw met geel en wat blauw instrijken en opnieuw uitborstelen
- 4 Afzetgedeelte instrijken met VG 50 en een beetje VR 40
- 5 Af laten koelen
- 6 Hardwax VR 40 4x opbrengen iedere keer inkurken
- 7 Laatste laag V45, violet, inkurken
- 8 Tot slot onder teengedeelte wat VR60 voor extra afzet

Professioneel werk....

Bovenstaande gebaseerd op de weersverwachting en bedacht door de heren van Swix. Was een leuke tijdonderbreking 2 uurtjes maar ???????
Schaatsen slijpen gaat sneller.

Eten in het dorp en rond 20.00 uur naar bed.

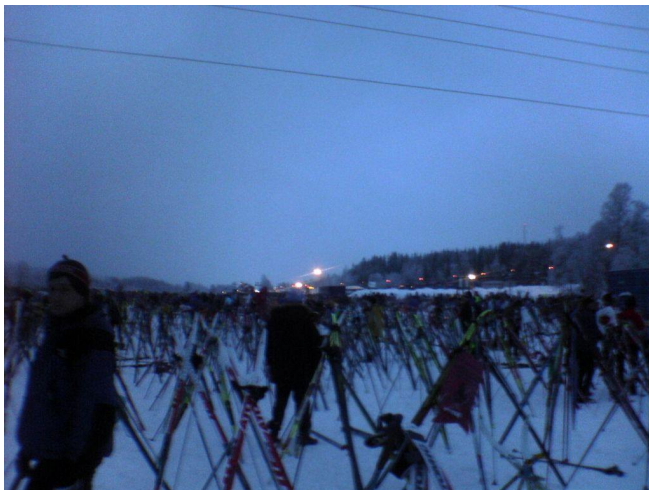
Zondag 2 maart 2008

Zondagnacht 03.00 uur opgestaan, zaterdagavond rond 20.00 uur in bed. Redelijk geslapen. Was wel eens anders. Wel wat meer draaien, oordopjes werken op zich prima, zitten niet echt comfortabel, waarschijnlijk tzt. wat laten aanmeten.

In de Auto om 03.30 uur, binnen een uur in Mora, hier schoenen aan, langlauflatten mee en naar bus.

Instappen en op weg naar Sälen. In de bus geslapen. Duurde voor mij maar even (lekker geslapen dus) en we waren er. Zo rond 6.30 uur aanwezig in Sälen. Lopen naar de startplaats, hier duizenden mensen en ski's die ze op een speciale manier in de sneeuw hadden staan. Nog even naar toilet, een ouderwetse kakdoos die al behoorlijk gevuld bleek te zijn. Nu nog effe wachten, ook daarin hadden we geoefend zoals gezegd.

Iedereen moest uiterlijk 07.45 uur startvak aanwezig zijn, wij stonden mooi???? achteraan, konden we alles goed overzien.

Tienduizenden ski's

Uiteraard de gezamenlijke warming up, da's toch wel een speciaal gevoel, nu nog meer dan bij de "Halfvasan".

Zo'n 15.000 mensen zien springen geeft apart gevoel. Wij deden in onze "speciale outfit", flink mee.

Lekker warm 2 plastic zakken

Uiteindelijk een gejuich en langzaam zet een bonte stoet zich in beweging, heel langzaam richting de grote weg, die ze volgegooid hadden met sneeuw, we wisten dat aan de andere zijde van de weg de berg omhoog zou beginnen. Hier stopte het geheel en dat we daar zo lang moesten wachten heeft ons de gehele weg achtervolg, één persoon werd al meteen aan het begin afgevoerd door de medische post.

Helikopters van tv. en politie cirkelden rond en voetje voor voetje, beter ski voor ski langzaam, tergend langzaam de bult op, meestal was het wachten, wachten, pas na zo'n 1 $\frac{1}{2}$ uur waren we op het hoogste punt, een punt dat we de eerste keer binnen 15 minuten hadden geklaard tijdens onze verkenning een paar dagen geleden.

Na dat hoogste punt hoopten we een redelijk spoor te kunnen vinden, maar daar waar 14.500 mensen voor ons het spoor hadden gebruikt, en vertrapt was nu niets anders dan alleen maar sneeuw met bulten en gaten, gezien onze ervaring met de klassieke stijl was dat echt afzien, je werd alle kanten opgegooid, moest constant corrigeren en was niet echt dat sportieve avontuur wat we beiden zochten. Afzien en maar hopen dat het beter zou worden. Bij de eerste controles bleek al dat we ver achter lagen op het schema, het was hopen dat we overal op tijd konden arriveren.

René werd het eerste slachtoffer en vond op zijn pad een touw bij een controlepost en moest zijn chip inleveren, einde oefening, achteraf had René nog wel de gedachte gehad om zonder chip door te gaan, maar bij de gedachte aan dat kl.. parcours had hij die gedachte maar snel aan de kant geschoven.

Ik was denk ik net op tijd die controle gepasseerd en wilde dus verder, want hoewel de gedachte aanwezig was om te stoppen zou ik dat achteraf nooit kunnen verdragen. Dus maar door met de martelgang, want dat was, is en blijft het in mijn herinnering (ik zit nu op het vliegveld te wachten op vertrek 18.11 uur)

De volgende controle en maar eens een spuitbus voor onder ski's proberen, ik moest eerst alle plastic en andere rotzooi onder de ski's verwijderen, het meeste moeite had ik nog met de restanten van een energiepack.

De ski's liepen op dat moment ook niet, dat lag niet aan onze inspanningen van het waxen, maar meer aan de weersomstandigheden, omstandigheden die ze niet verwacht hadden. Door de warme nacht en de verse sneeuw kwam je niet aan skiën toe, weer hadden we last van ijsklompen onder het afzetgedeelte. Als je dan een afdaling inging dan werd je als het ware pootje gehaakt en maakte je de volgende buiteling. In deze moet ik Dhr. Dekker, mijn orthopeed in Zevenaar de complimenten maken dat hij mijn arm redelijk goed heeft vastgezet, anders had ik deze spontaan onderweg verloren.

Eén klap was behoorlijk heftig, ik wilde controleren maar werd als het ware gelanceerd in een afdaling, mijn rug zwiepte door de lucht en klapte op de grond geen prettig gevoel, gelukkig ging de pijn en de ademnood snel weg en maar weer verder met de ploeterpartij.

Ik sprak mensen op de track, die al diverse malen de Vasaloppet hadden gedaan, maar die ook nu beaamden dat het bijzonder zwaar was, "You don't get any opportunity to come to real skiing", zei een man die al 5 x de Vasaloppet had gedaan.. Ik moet eerlijk zeggen dat mij dat wel een beetje een goed gevoel gaf, was ik toch niet zo'n stuntel.....

Omstreeks 14.30 uur viel het me op dat de track steeds leger werd, bij controleposten stapten toch wel veel mensen in bussen, maar dat verrek ik en maar weer door. In Evertsberg een melding dat er foto's gemaakt werden, dus zoals een prof de kleding rechte trekken, big smile en op de foto....

10 meter verder was ook ik mijn chip kwijt, einde oefening na zo'n 50 km ploeteren.

Helemaal balen werd het toen een man naast me in de bus vertelde, dat men de tracks vanaf Evertsberg, mijn Waterloo die dag, dag opnieuw hadden geprepareerd, bovendien waren de sluitingstijden met zo'n 45 min. vervroegd.

Behoorlijk wat frustratie zat daar bijeen in de bus, aan de andere kant was het geploeter afgelopen, had jezelf niet opgegeven en moest je de strijd staken door andere factoren.

Maar de frustratie zal blijven.

In de bus naar Mora en als je dan in Mora in de verte deelnemers binnen ziet komen dan komt nog kort maar krachtig die grote baal om de hoek kijken.

Uit de bus, naar de auto en daar bleek voor mij dat René al zijn ski's in de auto had liggen, de oorzaak is nu bekend, zie hierboven in dit verslag.

Snel wat warme kleding, René kwam al spoedig aanlopen en allebei waren we ervan overtuigd dat dit niet het dagje sporten was zoals wij dat in onze agenda hadden gezet.

De frustraties vlogen dan ook over en weer.

Met hoofdpijn naar gasthuis, hier douchen en wat eten, een snelle hap, Kejab en een groenteschotel. Nog even een biertje gehaald in de plaatselijke supermarkt, die zijn zondags open.

In Gasthuis biertje gedrongen en rond 21.00 uur naar bed, was een lange dag vanaf 03.00 uur.

Goed geslapen die nacht en 08.00 uur ontbijt, verblijf betalen en op naar Stockholm. Hier wat door de stad rondgelopen, wat gegeten en na 2 $\frac{1}{2}$ uur kennen we die stad ook. Nog even bij de koning op bezoek geweest en je mag daar niet aan het kanon zitten, want dan hoor je met ferme stem "AFBLIEFE", of zoiets...

Och hebben de gasten die daar de bewaking regelen doen ook wat te doen.

"AFBLIEFE".....

Dan de laatste etappe met ons toyotaatje Aygo, richting vliegveld. Overigens hebben we zo'n 3500 km gereden.

Op vliegveld sleutel ingeleverd en op dit moment zitten we zoals gezegd te wachten.

20.00 uur kunnen we inchecken.

Henry 3 maart 2008 19.00 uur

Rond 12.00 waren we thuis. Een bijzondere week zit erop, allemaal anders gelopen dan we hadden gedacht, verwacht.

Onze ervaringen:

De Vasaloppet is een enorm groot gebeuren. Je moet je er terdege bewust van zijn dat, als je nog nooit hebt meegedaan je achteraan moet staan.

Gevolg een zeer lange wachttijd en de logische gedachte/vraag of je overal wel op tijd bij de controles bent.

Een gedegen voorbereiding, ook op slecht geprepareerde pistes is een must, onze gebrekkige techniek in deze, heeft ons ook parten gespeeld.

Beter is het te starten voor ons beginners in de Oppetspar, hier veel minder deelnemers en dus betere tracks.

Dan het waxen van de ski's, dat is een kunst apart, moet je hardwax, of klister, wat zijn de temperaturen de hele dag, valt er verse sneeuw, wordt het overdag dooi, heeft het 's nachts gevroren ja of nee enz. enz.

Heel vaak had ik het verlangen naar ski's met schubben. René heeft overigens nog innovatieve gedachten.

De overnachtingen zou ik plannen in de buurt van Sälen, dan hoef je niet zo vroeg op, wel op tijd boeken daar ivm de druktes.

Ga niet een hele week, maar bv. 4,5 dagen met als afsluiting de Oppetspar, je zou dan kunnen kiezen voor de zondag of de maandag, afhankelijk van de weersomstandigheden, betekent dan wel inschrijven voor beide evenementen.

Ga vanuit Sälen iedere dag een gedeelte van de track verkennen, route welliswaar heen en weer, maar toch goed te doen, overal langs de route zijn er nl parkeerplaatsen die als uitgangspunt zouden kunnen dienen.

Oefen regelmatig van de voren, desnoods op een paar oude latten in het bos, en train vooral de armspieren, die heb je hard nodig. Doe een cursus waxen, daarvan hangt het succes van de tocht af, let goed op de weersomstandigheden.

Al met al een ervaring om ooit eens mee te maken, en misschien nog wel eens een keer.

De vraag doen we het nog eens kan ik op dit moment niet goed beantwoorden, misschien als er meerdere mensen die ervaring willen opdoen en wij onze ervaring in deze zouden kunnen delen.

Al met al een week vol rare calamiteiten, heel veel zat tegen, maar we zitten nu gezond en wel en met een enorme ervaring gezond weer thuis en dat is ook heel wat waard.

Want hoewel we graag sportief elders bezig willen zijn, is het goed dat ons thuis dan weer een warm welkom wacht. In deze moeten we onze vrouwen thuis bedanken dat we de vrijheid krijgen om onze sportieve uitdagingen aan te gaan.

Tot slot wil ik Rene bedanken voor de vele veilige autokilometers en het samen soepel sportieve presteren.

Tot een volgend evenement

Henry 03-03-2008.